

LA CAMPANA DE GRACIA.

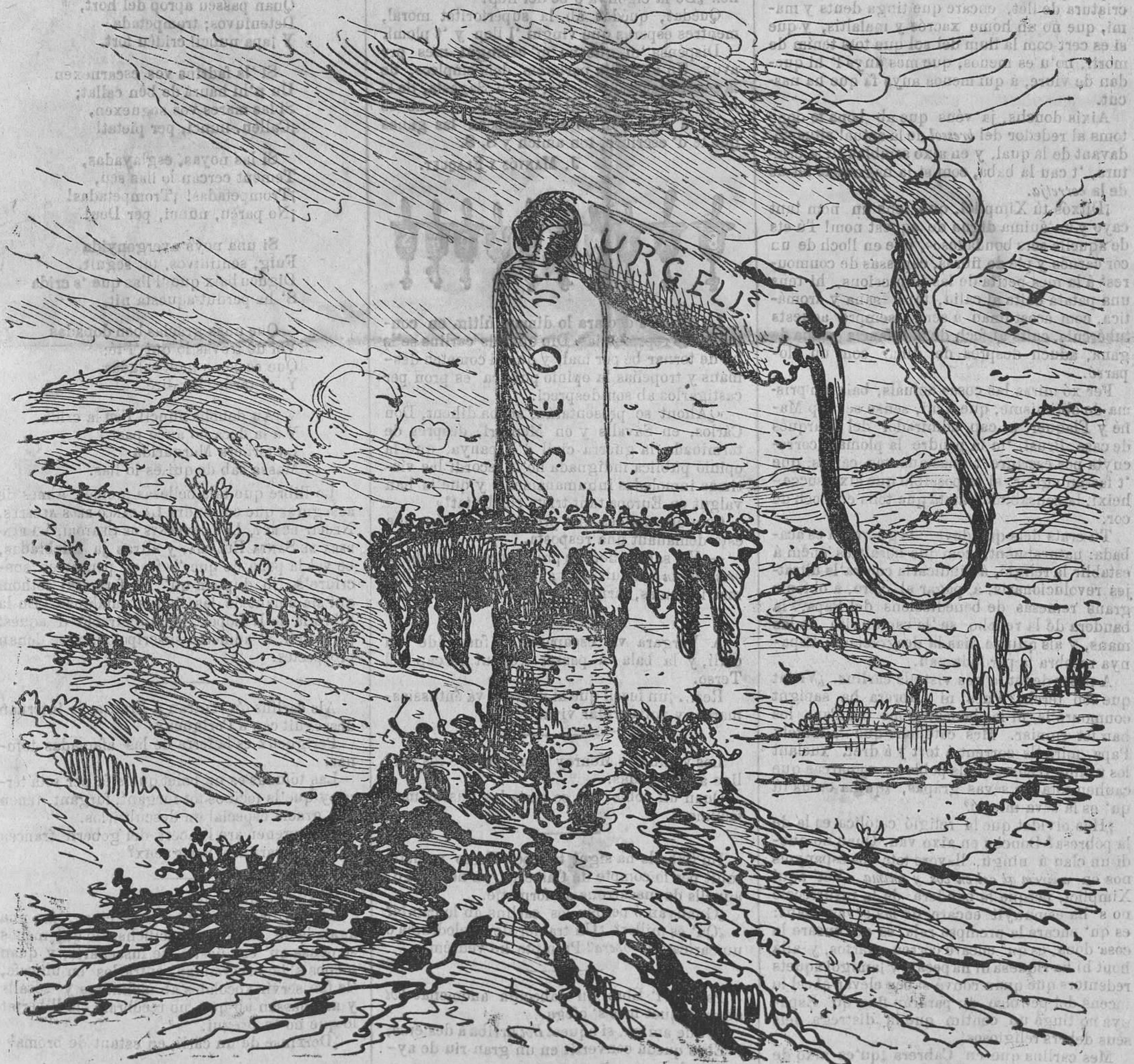
DONARÁ UNA BATALLADA CADA SEMANA

SE VENA 2 QUARTOS PER TOT ARREU.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

LA SEU DE URGELL.

!!Si no tenen altre candela, ya se'n poden torna al llit!!

AL BORDE DE UN BRESSOL.

A XIMPLICI.

Ja vèus, amich Ximlici, que per imitar al gran pontífice del vostre Sanhedrin, no dono toms al rededor de una *tomba* com ell feya, cosa esposada sobre tot en aquests temps de sabia y discreta llibertat de imprenta á la inglesta, en los quals es mes fácil reliscar y caure á dintre, baix lo fúnebre epitafi de una suspensió ó prohibició absoluta—que de tot hi há—que no pas fer un badall á pesar y tot de la gana que corra.

No es tot hú donchs donar toms al rededor de una tomba, com feya ell, segur de que 'l mort no havia de sortir á estirarli las camas, ó donarlos al rededor de un *bressol*, ahont dificilment s' hi pot pender mal.

Veritat es que hi ha criatures que moren avants de veure 's desmamadas, y la estadística (ivritat que fa sabi aixó de la estadística!) donchs la estadística 'ns diu que una meytat dels mortals moren de aquesta manera; pero digan lo que vulgan los homes que no tenint diners per contar, contan los noys y noyas que neixen y se'n van, jo diré y tú dirás ab mí sens dupte, que inspira sempre mes confiança una criatura de llet, encare que tinga dents y mami, que no un home xacros y malaltis, y que si es cert com la llum del sol que tots tenim de morir, no'u es menos, que mes anys l' hi quedan de viure, á qui menos anys fa que ha nascut.

Aixís donchs, ja vèus que ab bona fé dono toms al rededor del *bressol* de la actual situació, davant de la qual, y en aixó semblas tú la criatura, 't cau la baba, com si ja haguessis fet us de la *corretja*.

¡Ditxós tú Ximlici, que tens un nom tant cayo y un'âma digna de aquest nom! Tú ets de aquells sers bondadosos, que en lloc de un cor carnós y plé de fibras, capassas de conmoures' á la més petita de las impresions, hi tens una patata cuita al caliu, toba, sana y aromática, com acostuman á serho sempre aquests tuberculs, cuits al foc de la infància plena de gana, aduch després de dinar com un lloparro.

Per xó miras las cosas actuals, baix un prisma de optimisme, que á mi, sense ser cap Mané y Flaquer, ni cap admirador del Marqués de casa Brusi, 'm fa pendre la ploma á correu per escriure 't unas quantas cartas, que 't fassan agriar, si es possible que aixó succeeixi, la consabuda patata que tens en lloc de cor.

Tú érats dels que deyan: la guerra ja es acabada: naturalment, com que nosaltres aném á estableir la religió, á vindicarla contra 'ls ultrajes revolucionaris, á pagar al clero, á obtenir grans remeses de benediccions del Papa, la bandera de la rebelió se 'ls esmunyirá de las mans, y als quinze dias la desgraciada Espanya recobra la perduda pau.

A pesar de tot ja has vist als carlins. ¡Vritat que son terchs! Pues ni Cabrera ha sapigut commoure 'ls, ni las benediccions del Papa los han fet rumiar. Mes catòlichs que 'l mateix Papa, mira 'ls corrent á tort y á dret, xuulant los últims recursos dels pobles y comarcas que cauen sota las sèvas grapas, ¡quina créus tú qu' es la sèva missió?

¡Has olvidat que la religió catòlica es la de la pobresa? Donchs en aixó ván. Quan no quedi un clau á ningú, llavors tots los espanyols nos en *anirem al cel en cos y ànima*. Vét' aquí Ximlici, porque la bandera de la insurrecció no s' ha esmunyit encare de las sèvas mans: es qu' encare la prempsa raja, es qu' encare la cosa dona, es qu' encare corren quartos, y allá hont hi ha riquesa hi ha pecat; y jamigo! aquets redentors que quan convé saben elevar al cel lo incens del petróleo, no pararan fins qu' Espanya no tinga un centí que la distrega dels seus debers religiosos.

Mes carlins que en Cabrera ¡qu'es aixó de acceptar graus del govern! No senyor: los graus son ells qué deuen donarlos y no qui está en lo cas de acceptarlos, porque Ximlici, y no t'incomodis ¡no son ells los mes legitims re-

presentants de una monarquia catòlica? Si: porque ells per imposarla matan y 's deixan matar, al pas que tú es l'hora encare en que may has dut un parell d'espardenyas les vritat ó no es vritat?

Donchs si tu no has fet res, y 'l mes infim d' ells té en la sèva vida tela suficient pera escriure 25 romans, d' aquells que fan aixecar los cabells, ¿te creus tú en lo dret de imposar condicions ó bé de admétrelas?

¡Quiá! Dirás que tú 'ls ofereixes un indulx perpètu que 'ls permet venir á reforsarse quan estan débils ó cansats, ó ficarse en una inviolable lloriguera quan á modo de cunills se veuen massa perseguits per las fures del exèrcit, y que aixó denota per la part téva una superioritat moral; pero Ximlici del âma mèva, no 't recordas quan éram xichs que á estudi passavam las fàbulas de Samaniego, y que n' hi ha una del *Llop y la cigonya*?

¡Has olvidat ja aquell llop ab l' espina atra-vessada al coll, demanant per pietat á la cigonya que l'hi tregui, que una vegada se véu ab lo cap dintre de la gorja, estreny y l' hi escapsa?

De qui es aquí la superioritat moral del llop ó de la cigonya? Y en cambi de qui es lo benefici? ¡De la cigonya ó bé del llop?

Quédat, quédat ab la superioritat moral, mentres esperas que vingui 'l llop y 't plomi.

Dispénxa 'm que no m' estengui mes per avuy. Un altre dia parlarém dels empleos, de la constitució en projecte, de 'n Sagasta, de lo bé qu' estém y de mil cosas mes, que no es curta la feyna, ni ho son tampoch las ganas que té d' escriure, ton amich y S. S.

J. MANYÓS Y FLAQUET.

Lo Brusi 's declara lo dimars últim en contra de los repressalias. Diu que als carlins se'ls ha de tornar bé per mal, y que si cometan desmans y tropelias la opinió pública es prou per castigarlos ab son desprecí.

¡Ahont se presentarán, acaba dihent, Don Carlos, en Savalls y en Mendiri, després de terminada la guerra civil d'Espanya, que la opinió pública indignada no'ls recordi las víctimas immolades inhumanament, y que'ls han valgut en Europa tant trista celebritat!

Com que aixó es una pregunta, creyem que està demanant una resposta.

—¡Vol saber ahont se presentarán? Donchs se presentarán á indulx... y si l' articulista desitja mes informes, dirigescas al Conde de Morella.

A Vergara vá escaparse lo fusell de un carlí, y la bala vá passar fregant lo cap del Tero.

Res... jun fusell que al véure'l, vá entussiassmarse, y volia cridar viva!

Los vehins de Monroy van treure 's los carlins á garrotadas.

Quan un poble vol, se mata las pussas molt fácilment.

En Saballs ha sigut tret pèl Tero y sustituit per lo compte de Casserta, un napolità d' aquells de macarrons ab formatje.

¡Guanyan ó perdan los carlins ab lo cambi? ¡Qu' es millor? ¡Un traidor de melodrama ó un caricato d' òpera? Prompte ho veurém.

Passant l' Ebro un cabecilla anomenat Bot ab un xiuet mes s' ofega.

Si que amigo, si aquest Bot arriba á desferse, l' Ebro queda convertit en un gran riu de ayuga y vi.

La sort ha volgut que are com sempre 'ls carlins conservessin lo bot.

Havem rebut lo prospecte y primera entrega d' un llibre titlat: POESIAS CATALANAS DE FREDERICH SOLER (*Serafi Pitarrà*) y havem quedat verdaderament sorpresos davant del luxo ab que la publicació se 's presentada; escelent paper, preciosa tipografia, y uns grabats que res deixan que desitjar. Lo celebrat artista Sr. Padró s' ha proposat imitar las edicions alemanyas é inglesas com s' acostuma á fer en obras de tal naturalesa, y á fe qu' ho ha lograt sense cap mena de dupte. No cal dir al públich res per lo que toca á las poesías; la major part segons diu lo prospecte han sigut premiadas en los Jocs Florals y las altres son tan notables, que nosaltres creyem que 'l millor elogi que se 'n pot fer, es triarne una qualsevol y fer jutges á nostres lectors del molt valor lliterari que tenen. Té de ser de las curtas, á causa del poch espay de que podém disposar:

LO LLAS BLANCH.

—Nunci, anau, feu una crida
Sobre un llas, un llacet blanch,
Qu' he trovat damunt la humida
Verda molsa del barranch.

D' una noya enamorada
Quan passèu aprop del hort,
Detenuvos; trompetada
Y japa nunci! cridèu fort.

Si 'ls fadrins vos escarnexen
Un n'hi haurá de bén callat;
Si las mares vos seguexen,
¡Calléu, nunci, per pietat!

Si las noyas, esglayadas,
Tement cercan lo llas seu,
¡Trompetadas! ¡Trompetadas!
¡No paréu, nunci, per Déu!

Si una noya avergonyida
Fuig, sentintvos, tot seguit,
Diguèu baix que 'l llas que 's crida
S' ha perdut aquesta nit,

Que unas gracies ben donadas
Vol de trovas lo qui 'l té;
Que sé cosas molt saladas
Y, si tarda, las diré.

¡Au donchs nunci! Fèu la crida
Y á la fleca no aneu pas:
La fornera Margarida
Massa sab de qui es lo llas.

Lo llibre que tals bellesas promet, á mes de assegurar que contindrà LA CANÇÓ DELS AUCELLS, NEGUIT DE REY, LOS COMPANYS DE SERTORI, LA BANDERA DE SANTA EULARIA, y altres ja celebradas, bé val la pena de que 'ls fassa pensar en suscriure's. No duptem qu' ho fará així tothom qui sia amant de las lletras catalanas. En la llibreria de I. Lopez, administració d' aquest periódich, s' admeten suscripcions y se donan prospectes.

Als carlins qu' entran á Fransa 'ls internan desseguit cap á Perigueux.

Perigueux es la terra de las afamadas tófunas.

Las tófunas es un bolet que 's fá per sota terra, y que'ls tocinos tot furgant, furgant, tenen una gracia especial en descubrirlos.

¡Comprenden are l' acert del govern francés en enviar carlins á Perigueux?

¡Y encare dirán dels carlins!

L' altre dia se presentan á Aleixar, fan una agafada de ciutadans pacífichs: lo qui menos se pensa qu' es qüestió de fussellarlo, y quan menos s' ho esperan fan entrarlos en un café, 'ls fan servir xocolates ab melindros y secallis y amenassan ab que no recobrarà la libertat lo que no 'n pregui.

¡Deixinse de un carlí, en estant de broma!

A los ojalateros que'l govern envia á Estella, 'ls carlins de pit pelut y armas tomar, los reben ab molt disgust.

La causa es l' escassés dels aliments.

¡Qué tontos son!

¡No s'han adonat encare que'ls carlins desterrats traganan uns clatells y uns palpissons molt provehits?

LA BOLA.

A JOAN CAIZ.

Una nit del gentil maig entre las dotze y la una, llansaba ufana son raig sens cap núvol per empaig la mes platejada lluna.

Dessobre un mal empedrat hi havia un bulto tot quiet, que à jutjar per son estat devia estar encarregat de alguna turca 'l pobret.

A cada ronch que exhalaba esbrabava tal sentida, que fins un gos que llepava pells de tomàtech y faba toca pipa desseguida.

De sopte son cos fa un salt, (lo vi feya la bullida) y de sa boca infernal dos renechs y un *federal*.

surtan ab rábia sens mida.

—¡Petróleo!! ¡Sanch!! ¡Llibertat!!

¡Prench la pelabla... ¡Macatxo!!

y fent un singlot pesat:

—Portan... dos... de... barrejat!...

diu entremij lo borratxo.

Y aixis com mes temps anava mes mal estava 'l tinglado, per l' acera's revolcava, y mentres tant s' acostava lo cant de «*Las dossas han dado!*»

Lo sereno ja s' atansa, fà un badall, al bulto vèu, tréu del gech... com una pansa es la bola... ¡ay Déu! la llansa à aquell gos, segons ell crèu.

Lo borratxo 'ls ulls se frega, lo sereno fà un gemech; —/Malvinatje! ¡quina pega!

Un dia la sort me negal...

Si se la menja al canyet!

Lo qui jeya, avergonyit fuig, confós y atolondrat...

—Qui era lector? ... ¡no t' hi dit? Un municipal de nit y 'l sereno 'l seu cunyat.

MANZAIRES.

REPICHS

Los carlins del Nort fortifican à Santa Agueda.

Y encare que fortifiquin à tots los sants del Cel, lo qu' es la poma se 'ls tornarà agre.

Tant es que risquin com que rasquin... quan Déu no 'u vol, no hi ha sants que valgan.

Sentim à dir à determinats periódichs, que desde que 'ns goberna certa gent ha sortit per tots lo sol de la ditxa.

Això déu ser vritat: pero com los espanyols tots som *uns gats* y aquests animalons mes hi veuen de nit que de dia, es molt regular que ab tanta claror no fiturém ni la ditxa ni 'l sol.

¿Quin es lo modo mes segur de fer diners?

—Trebballar à la Seca.

¿Qu' es lo que sempre es superior al home per elevat que siga?

—Lo seu barret.

L' altre dia vá haverhi un motí à la Seo, negantse alguns carlins à deixarse tancar dintre de la ratera, en lo cas de que se 'ls tinga de sitiar.

—Carlisme desenfrenat que vols la ley del embut!... Proclamas la esclavitut y ansias la llibertat!...

Lo brigadier Cassola ha sigut destinat à Catalunya.

Desitjém que fiqui tots los carlins dintre del seu nom, trinxats à tall de xanfayna.

—*L' Espanya católica* ha sigut suprimida.

La causa dels màrtirs conta una víctima mes; pero aquesta al menos se n' haurà anat al cel en camisola.

Se queixan alguns periódichs de que en lo centro de Barcelona s'ha vist un rétol que en lloc de dir *se abrirá*, diga *se habrá*.

L' autor del rétol té rahó: una *hacha* may hi es de mes: quan no altra cosa, sempre dona llum.

Ab un *hacha* de mes, fins poden veure 's millor las orellas de un ase.

Are al Plá de la Boquería están ensajant un empedrat de pedra artificial.

Seria cariosa l'istoria de aquell plá. En ella hi veurian que s'ha arreglat ab asfalto, ab arena, ab cals, ab runa d' edifici y ab rajolas.

—¡Que 's desenganyin! deya un emblanquinator. Això no anirà pas hè, fins que 'u empedrin ab dobletas de cinch duros.

SONET.

Ab quatre ó cinc companys vaig anà un dia à dinar à la fonda, y 'ns van treure després d' un pà bèn blanch y vi per beure, un dinà que hasta 'l rey l' envejeria.

Escudella, carn d' olla y companyia, tot bò y gustós com si 's quedés à deure; després un bon rustit y un llus qu' à creure comensava qu' encara nadaria.

D' això y altres guisats apetitosos se compongué 'l dinar que nos donavan: mes creyéu que no fou, lectors ditzosos, lo millor del dinar que allí 'ns portavan, ni lo rustit, ni 'l llus, ni 'ls plats preciosos. —Donchs qu'era lo millor? —Que 'ns lo pagavan.

LLAMBROCHS.

Un dels qu' escuran comunas, un d' aquests días preguntaba:

—¿Qué'n sabs Tóful d' això de Madrid?

—De qué? exclamava en Tóful.

—De aquesta comissió de las *bassas constitucionals*. ¡No 't sembla si serán uns manos que 'ns vindrán à fer la competencia!

—Serà això, porque ayuy hi sentit à dir à un senyor, que hi ha molta porqueria.

Aquest dia en Mariano de la Coloma era à Martorell à cobrar la contribució.

Tinch observat que à n' aquest colom los carlins sempre l'hi fan buscar las vessas.

La mar se sembla à un tonto, en que mareja. A las donas en que may està quieta.

A una coqueta en que vá y ve.

A l'olla de casa en l' espuma.

Al garrotillo en que ofega.

Al tabaco d' estanch en que amarga.

A una estimada en que es salada.

A un plet en las costas.

A un estudi en que hi ha banchs.

Y à un casat ab sogra y cunyadas ab las tempestats.

En una Junta vá haverhi una alborotada discussió.

Lo president, home impassible estava buscant las solucions de «*La Campana de Gracia*» mentres duraven los crits. Per últim sona un tire, los vocals se dispersan y 's quedan sols los de la mesa.

—¿Qué ha estat això? pregunta 'l president trayent lo cap de dessota la taula, ahont intintivament l' havia amagat.

—No res, diu lo secretari: *una fuga de vocals*.

Lo Jesuita Goirirena tracta de imposar à Navarra una contribució de vuit milions de rals.

—Y nos'ajonollan al veure'u, y no's prometen aran la pròxima quaresma à cumplir ab la parroquia?

Donchs confessin que tenen un cor molt empedernit, perque no'ls enterneixi l'exemple de aquest pare jesuïta.

FABULETA.

Esperant à una gata en un terrat un pobre gat se vá quedar glassat.

Això proba joh lector!
que no es tot foix l' amor.

J. DE M.

LLETRES.

¿Quina es la lletra mes embustera? —La T perque diu sempre te y may dona res.

¿Y la mes borratxa? —La S perque sempre vá de tort.

¿Y la que sempre s' equivoca? —La R perque sempre s' erra.

¿Y la mes pobre? —La U perque may arriba à dos.

¿Quina es la mes curiosa? —La E.

¿Y la mes nobla? —La B.

¿Y la mes incrèdula? —La K.

Un viatjant vá veure en un poblet ahont las casas eran molt pobres, un edifici gran y de molt bonica apariencia y fixantshi digué a un que l' accompanyaba:

—Home: ¡quina casa més caya! ¿Vols dir qu' es feta en aquest país?

Los valencians han invitat al ministre de la Gobernació à fer una de sas clàssicas *paellas*.

Diu que en aquest intermitj arribá al allotjament del ministre una comissió del Ajuntament de Buñol y de algun altre poble de la província.

—Ché: preguntaren al porter: ¿hont es are l' Escheleotíssim Senyor Ministre?

—Es á la *paella*! contestá 'l porter.

Lo dia de Sant Jaume toros: pero toros molt dolents y quinze ó setze mil espectadors, pagant mes cara l' entrada y morintse de fastich.

Los toros procedian del Duch de Veraguas.

Y à propòsit del Duch de Veraguas: tots los membres de aquesta família son molt aguts.

Un dels seus revesavis vá descobrir l' Amèrica y à Barcelona vá venir à portarhi mostres dels prodigis de aquells països.

En cambi lo seu net nos envia toros... y dolents!

—Y encare dirán després d'això que la nobleza degenera?

CANTARELLAS.

Si Pep perque 't dech dos duros
ara no 'm saludas may,
creureré que sols me tenias
quaranta rals... de amistat.

P. C.

Perque si no 'm estimavas
no m' ho vas dí 'l primer dia?
¡Ingratal! perfidal falsa!...
—Are que ja t' aborria!

K. Y. S.

Los llabis tots de coral,
la cabellera d' or bò,
las dentetes finas perlas....
Y t' queixas que no tens dot?

P.

L' italiá diuhen que parlas
javí no 'l parlis ab ningú,
perque nena es tant redols
que t' agafarian cuchs.

Per tu s' ha ferit ma destra,
s' ha ensangrentat ab sanch roja:
d' aquí en endavant nineta,
no 't pelo cap mes taronja.

C.

EPICRAMES

—Hont vā tant depressa? Tinga un cigarro...

—Ca, home ca!

—Prengui...

—N'hi ha massa...

—Vaja home si també 'ls tinch de llansar!

—¿Que s' auyora? deya un dia un senyó á una pageseta.

—Ay, no senyor, prou que 'u sab!

—No s' auyora? Donchs no pensa...

—Que's burla? ¿No sab que 'l pare es pagés....

—Qué diu Agneta?

—Si soch seyyora'm pregunta, y l' hi responch que pagesa.

—Tens quatre duros?

—Ni un.

—De la amistat ja renego...

Deixa's: no es re 'l que 't demano

—Per xo que es res lo que 't nego.

K. S.

Fatiga del molt camí
volgue entrá en una masia
un senyor, puix que sentia
molta set. Y un cop allí
digué: —'M farán lo favor
de darm'e una limonada
que 'ls será molt ben pagada?
y mentres que la suor
s' aixugava, vá 'l bailet
porta una limona y ¡¡pop!!
vá plantarli tant bell cop
que l'hi vá aixafá 'l barret.

A. S. LL.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Han enviat endavinallas ó xaradas dignas d' insertarse los ciutadans Perico Matalassé, Trenca plats, Estripa-quents, A. Crstue, Frare llech, Ostec G., Un Urgeles, Vicentó, Denteta, Un aprent de poeta, Xich de cal E. Dimonis, Nyoca, Pere Botero, Pep P. Pop y Un Còmich d' Horta.

Las demes que s' han remès y 'ls noms dels autors de las quals no quedan mencionats, no poden insertarse per fluxas, fàcils d' endavinar, mal combinadas, mal versificades ó per altres defectes per l' istil.

Ciutadans Ali Oli. Insertarem ab molt gust las cantarella. —A. de la Figue. Y alguns epigrams de vosté. —Aprendent de P. Matalassé, idem le seu. —Bernat Pescaire. Y no mos un de vosté. —Boixompiag. Està bé, pero hauria de fer coses mes grossas. —Capitalista pobre. Vaji á estudi á apondre de gràmica y de urbanitat, y llovara torni á escriure si vol. —Còmich d' Horta. Salt del caball bé. —Desahogat. Aprofitarem alguna coseta com sempre. —Enrich Xarau. Publicarem una cantarella y un adop de la primera poesia. —Dos escamats. Idem un geroglific. —Frare llech. Idem molta cosa de lo que 'ns envia. —Fatu. ¿Perqué té de ferho tant llepol? —Dos flautins destrempts. idem una cantarella. —G. Lo nou envio de la poesia era inútil: estem ab lo dit. —Un gall ingles. A mes de lo publicat hi anirà un geroglific. —Gos de pallé. Home fassi coses de mes empresa, vosté que pot intentarho molt bé. —Manset. Hi anirà 'l quanto. —J. de M. ¿Per qué no fá original en lloch de traduhir? —Lauz tibi Crospis. Publicarem una cantarella y aquella poesia del puro. —Llopard. Idem algunas preguntes y si 'ns baga arreglaré lo demés. —March Bell. No pot aprofitarse mes que la idea de un epígrama. —Miquel XII. Insertarem lo quanto. Moreneta de la S. Hi anirà molta cosa de lo que 'ns envia. —Manxaire. ¿Vol fer lo favor de no fer tant alló del pobre importuno? —Papanatas. Es lo que 'ns envia hi ha molta culta ap ofitable. —Un pobre home. No podèm espigolar mes que un epitafi. —Pepe. També en lo seu hi ha molt digne de aprofitarse. —Pere Botero. Llástima que 'ls sonets no sigan una mica mes cuidats de forma. Si tenim temps nos hi entretindrem. —Ribera y Manant. No hi ha mes que una cantarella aprofitable. —Sabir. Encaré que no insertém lo que 'ns envia, serveixi de satisfacció que 'l hi diguera revela molt bonas disposicions. —Sepiteng. Hi anirà una cantarella. —Un argenter. Y un dels seus queatos. —Un Veterano. No pot anarbi mes que la tortura. —M. Palà. Mil gracias: mani y disposi. —Xich de cal E. Dimonis. Alguna cosa hi anira entre lo que 'ns remet. —Xarrapata. Publicarem alguns queatos.

Nota. —A fi de no allargar massa en esta doble correspondencia, quedan sens contestar las cartas en las quals no hi ha res que callar.

SOLUCIONES

A la Batallada 272

1.º SALT DEL CABALL:

A los carcas déulos tropa,
á n'als Sagastins gros bot,

a los cantoners gran sot
y n'als progressistas sepa.

As de'n Zorrilla experiència,
als de la unió ilusions,
á los neos professors
y al pobre poble paciença.

2.º GEROLIFICH. —Sobre gustos no hi ha res escrit.

3.º CALCUL ARITMÉTICH. —L'herència ascendia á 81 mil duros: los germans eran 9, y tocà á cada un 9 mil duros.

4.º TORTURA CEREBRAL.

5.º FUGA DE VOCALS:

Passant per bora un pallé
plé de palla un demati,
un pillet pillar pogué
una polla y uu pollí.

6.º FUGA DE CONSONANTS:

La sardana
de la avellana
pica de mans
y balla de gana.

7.º PREGUNTA 1.º —Re-us.

8.º PREGUNTA 2.º —Lo té.

9.º GERANOGRAFIA. —LLIT.

10.º XARADA 1.º —Ta-ba-co.

11.º XARADA 2.º —Es-cas-sés.

12.º ENDAVINALLA. —March.

Ha endavinat totas las solucions lo ciutadá Que hi fas: totas menos la 11. Moreneta de la S.: menos las 3, 4, 7, 8 y 11. Ostec G.: las 2, 3, 5, 6, 9 y 12. Felip Serracana: las 2, 3, 5, 6, 9 y 11. Papanatas: las 2, 5, 6, 7, 9 y 10. Pep Xarrelles: las 1, 2, 3, 5, 9 y 12. Frare llech: las 1, 5, 6, 9 y 12. Mort de dios: las 1, 2, 5, 9 y 12. Pep Botella: las 2, 5, 8 y 9. A. Crstue: las 2, 5, 7 y 9. Desahogat: las 5, 7, 8 y 9. Xarrapata: las 3, 7 y 9. Estripa quents: las 5, 7 y 9. Trenca plats: las 7, 9 y 10. Las Titi: las 3, 7 y 8. Ferrer de tall: las 6, 7 y 9. Dos flautins destrempts: las 2, 5 y 9. Miquel XII: las 2, 5 y 9. Cap de timbal: las 2, 4 y 5. Dos Sibochs: las 1 y 3. Tossut aragonés: las 5 y 9. Hereuhet del pobre y Pipermunt: las 7 y 9. Un Tirananon, y finalment la 9 no mes. Cap lluent y Cap gros.

A la Batallada 274

1.º FUGA DOBLE:

Papant castanyas cantava
un nen á una nena nana:
com som pochs y jo soch bó
á mi me anima ma mama.

2.º TORTURA CEREBRAL. —Al pujari hi havia dues pomas,
ne menjà una y n'hi deixà una, luego n'hi menjà pomas (plural) ni deixa pomas (idem).

3.º SALT DEL CABALL:

Per Tots Sans son las castanyas,
per Nadal hi ha molts turrons,
per Sant Joseph molts matons
y á tot temps del any hi ha banyas.

Per Sant Miquel es lo most
y pel reys molts trompetas:
en aquest temps taronjetas
y las figas pel Agost.

4.º GEROLIFICH. —Petit carli grossa contrbució.

5.º PREGUNTA 1.º —Bunyol.

6.º PREGUNTA 2.º —Una ll.

7.º ANAGRAMA. —Amer. —Erma. —Armé. —Mera. —Mare. —Remá. —Ramé.

8.º PROBLEMA ARITMÉTICH. —Déu pagar al dia 8 de Agost.

9.º XARADA 1.º —Ca-li-gra-f-i-a.

10.º XARADA 2.º —Car-lo-la.

11.º ENDAVINALLA. —Cals.

Ha endavinat totas las solucions menos la 1. lo ciutadá Que hi fas: las 3, 4, 5, 6, 8 y 10. Societat de las consecuencias: las 3, 4, 5, 9 y 11. Mort de dios: las 4, 6, 9 y 11. Micus: las 2, 6, 9 y 11. Tirananon: las 2, 5 y 9. Un argenter: las 3, 6 y 9. Dos flautins destrempts: las 4, 5 y 11. Tenorio de Balco: las 3, 5 y 9. A. Crstue: las 4, 5 y 6. Ferrer de tall, Y finalment la 9 no mes. Estripa quents y Frare llech.

FUGA DE VOCALS.

s.1. .n d.. .l. s.1.

s.l.t. ,n.s.l. c.n.t.v.

l. s.1. s.1. l. s.1.

pl.n. d. g..g l'. sc.lt.v.

TAUJANOT.

FUGA DE CONSONANTS.

· u. .u. u. .u..

y u. .u. ..u. .u..

DOS PARAGUAS FORADATS.

TORTURA CEREBRAL.

Soposéus á un home que no té mes que un ou per beure, se pregunta gen aquest cas pot escullir encare?

B. M. O.

PREGUNTAS GEOGRÀFICAS

1.º ¿Qué es lo que hi há mes en la TERRA?

DENTETA.

2.º ¿Quina es la nació qu' están a punt de casarse, no troba may casador?

DOS FILLS DE CATALUNYA.

ANAGRAMA.

—Ja guardas tot bé

—Oh tot ma estimada?

—Si: dintre una tot

que tinch molt tapada.

Quatre lletras y tres tots

ves si endavinarho pots.

Dos FLAUTINS DESTREMPTS,

PROBLEMA ARITMÉTICH.

Preguntant al que m'ha de ser sogre per los anys d' ell y per los de la seva filla, o siga ma promesa 'm respondé:

—La suma dels meus y 'ls d' ella es igual al triple dels tèus, y la diferencia es just lo temps que fá que soch casat.

Tenint jo 23 anys y havent nascut la noya al cap dels 12 de ser ell casat, diguéume ¿quans anys té l' un y l' altre.

A. DE LA F.

XARADA

I.

Tinch jo una quart-hu-quatre
qu'es d'hu-segona,
y hasta haventhi quart doble
es bastant bona.

Es tant tres-quarta,
que may á quart-hu n'he vista
cap de mes maca.

Jo trobo molt primera
que un hom dos-terça
pel cantó que l' hi sembla
á sa conveniencia.

Jo vull tres-prima
per xo faig qu'esta xarada
ben total siga.

PERE BOTERO.

II.

Ets vestida de hu-tersa
molt hu-segona,
y 'l tèu conjunt nineta
una tot forma.

Lector barrina,
que prou s' ho val la pena
sent aixerida.

PERICO MATALASSÉ.

ENDAVINALLA.

Ab A

animal que menja pá.

Ab E

l' agraviait ho sol fé.

Ab I

Si la pogues consegui!..

Ab O

diu que no fá pas senyó.

Ab U

tot sovint l' has de fer tú.

PICA FORT.

GEROGLIFICH.

NOYA FEBRA

ke pr

B

NO XX GA.

PATERA.

(Las solucions en lo proxim número.)

ANUNCI.

FRUYTA DE ISTIU.

COLECCIÓ DE SARSUELAS CATALANAS.

LA CRIADA,

sarsuela en dos actes, y

MICOS,

idem en 1, originals dels senyors Vidal Valenciano y Roca